

ת"ד 4687/08/13 - מדינת ישראל נגד מוחמד עוודאללה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים
ת"ד 4687-08-13 מדינת ישראל נ' עוודאללה

לפני כב' השופט אביטל חן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד עוודאללה

הנאשמים

גזר דין

הנאשם שבפניי הורשע בביצוע עבירות של אי אבטחת רכב בעת עצירה, אבטחת שלום נוסע, גרימת תאונה שתוצאתה חבלה של ממש ונהיגה בקלות ראש.

על פי עובדות כתב האישום, נהג הנאשם ביום 9/7/12 בשעה 17:55 לערך, אוטובוס ציבורי ברוב יפו בירושלים.

בהגיעו לתחנה המרכזית עצר הנאשם את האוטובוס במפרץ בתוך התחנה וירד ממנו מבלי שנקט אמצעי בטיחות כדי למנוע את תנועתו. לאחר שירד הנאשם מהאוטובוס, החל האוטובוס להתדרדר לאחור ופגע באוטובוס אחר שעמד מאחוריו.

כתוצאה מההתדרדרות האוטובוס, נפגעו הולכי רגל שהיו בדרכם לעלות לאוטובוס האחר. בין הנפגעים הייתה הולכת הרגל הגב' האנינק ג'ורדון שנלכדה בין שני האוטובוסים ונחבלה חבלה של ממש. הגב' האנינק הורדמה והונשמה, נגרמו לה שברים ודימום באגן, חתכים וחבלות קשות ברגליה, קרע בכליה ובריאה ודימום ואגינאלי.

במהלך אשפוזו שארך 6 שבועות, עברה הגב' האנינק ניתוח לקיבוע האגן, השתלת עור בעקבות החבלה ברגליה וכריתה של המעי הדק.

בנוסף, נגרמה חבלה להולכת רגל נוספת בשם נופית אלמשעלי, אשר נחתכה במרפק ידה הימנית, חתך אשר אוחה בתפירה.

4 הולכי רגל נוספים נחבלו. כלי הרכב המעורבים ניזוקו.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון חלקי ולפיו יושתו על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של בעבודות שירות, וטענו בפניי עמוד 1

לעניין אורך הפסילה מלנהוג אותה יש להשית על הנאשם ולעונשים נלווים.

טיעוני הצדדים לעונש

בפתח טיעוניה לעונש ציינה התביעה את תוצאותיה הקשות של התאונה ובקשה להשית על הנאשם עונש פסילה למשך 10 שנים בשל חומרת הפגיעות שנגרמו לחלק מהמעורבים.

מנגד, התייחס הסנגור לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, שהינו בן למשפחה המונה אם ו-8 ילדים. אבי הנאשם נפטר כ-5 חודשים לאחר האירוע, בהיותו בן 54 שנה.

לדברי הסנגור, מאז פטירת אביו של הנאשם, מוטל נטל הפרנסה על כתפי הנאשם, אשר פרש חסותו על אמו ואחיו, ובנוסף, אחראי לפרנסת רעייתו ו-2 ילדיו (בני 3 ושנה וחצי).

הסנגור מבקש ליתן משקל לכך שעיסוקו היחיד של הנאשם הינו כנהג רכב ציבורי ופסילתו לתקופה שתעלה על שנה, תפגע באפשרותו להמשיך ולעבוד כנהג רכב ציבורי.

נוכח העובדה שהנאשם נטל אחריות מלאה על האירוע, ובשל הנזק שייגרם לנאשם בהשתתפות עונש פסילה לתקופה העולה על שנה, לרבות, הנזק שייגרם לתלויים בו, עותר הסנגור להסתפק בהשתתפות עונש פסילה למשך שנה חסר יום.

דין וגזירת דין

הנאשם הורשע בהתאם להודאתו באחריות לגרימת תאונת דרכים שנסיונותיה חמורות ותוצאותיה קשות.

בהתאם לכללי הבניית ענישה יש לגזור את עונשו של הנאשם על פי עקרון ההלימה שעניינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, נסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

כלל הוא כי בתאונות דרכים יש לבחון את חומרת האירוע לא רק לאור מהות העבירות שבוצעו אלא גם לנוכח תוצאות התאונה והשלכותיה.

כאמור, הודיעו הצדדים על הסכמתם להשתתף עונש מאסר בן 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות ובית המשפט נדרש לקבוע את אורך הפסילה ורכיבי הענישה הנוספים.

לא ראיתי להתערב בתקופת המאסר אשר הוסכמה על ידי הצדדים, ואף לא בהסכמה לפיה ירוצה המאסר בדרך של עבודות שירות.

ברע"פ 2564/12 קרני נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 18/6/12) נפסק

בבואנו לקבוע את העונש הראוי, אין בידינו לקבל את טענותיו של בא כוח המבקש, עליהן חזר אף בטענותיו על פה, כי העבירות שבוצעו אינן מצדיקות עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים (ראו: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 12.1.2011); ע"פ 5167/05 מג'דוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 10.10.2005)). לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן. יפים לענייננו דבריו של המשנה לנשיא חשין:

"במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפשע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בתי-המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת. אדרבא, בית-משפט זה חזר והזהיר את בתי-המשפט המחוזיים לא אחת כי אל להם להקל בעונשם של עברייני תנועה" (רע"פ 3764/05 בן זויה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 21.4.2005)).

ברע"פ 212/79 פלוני נגד מדינת ישראל נפסק:

"ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבון של שיקול אחר" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל).

הערך המוגן בעבירות בהן הורשע הנאשם הינו הזכות להגנה על בטיחותם ושלומם הגופני והנפשי של המשתמשים בדרך.

במקרה שבפני סבור אני כי מדובר בפגיעה גבוהה בערך המוגן נוכח רשלנותו של הנאשם, כפי שבאה לידי ביטוי בכתב

האישום, ונוכח העובדה לפיה מדובר בגרימת נזק גופני ל-6 הולכי רגל, בהן המתלוננת, הגב' האנינק ג'ורדן אשר ספגה חבלות מערכתיות קשות, כעולה מן החומר הרפואי המונח בפני.

בהקשר זה אציין כי לא הונחו בפני מסמכים רפואיים עדכניים בדבר מצבה הרפואי הנוכחי של הגב' ג'ורדן, למעט סיכומי מחלה מבית החולים בו אושפזה בסמוך לאחר התאונה, ואין בפני תצהיר נפגע עבירה.

בנוסף, יש ליתן את הדעת לכך כי הנאשם שבפני הינו נהג מקצועי, שהינו נהג רכב ציבורי, עליו חלה חובת זהירות מוגברת, ומעשיו אינם נבחנים בשורה אחת עם נהג רכב רגיל, ולרוב מצדיקים החמרה בענישה.

אם לא די בכך, הרי שהרכב הפוגע אשר התדרדר ללא נהג היה אוטובוס שמשקלו כבד מאוד, דבר המשליך ישירות על רמת הסיכון ועל הנזק העלול להיגרם מהתדרדרות שכזו.

בענין זה אביא מדברים שנאמרו מפי כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 8839/05 **עמוס ראובן נ' מדינת ישראל:**

"איני רואה גם מקום להקל בעונש בשל היות המבקש נהג מקצועי, המתפרנס מנהיגה. דווקא באדם אשר נמצא שעות רבות על הכביש, טמונה סכנה רבה יותר לפגיעה באחרים באם יתרשל ויש מקום להביא גורם זה בחשבון".

בחינת הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים לא הושתו בהכרח מאסרים לריצוי מאחורי סורג ובריח, ובנסיבות מסוימות ניתן לקבוע כי העונש ירוצה בעבודות שירות, תוך עריכת איזון עם רכיבי הענישה האחרים.

עיון בפסיקה מעלה כי במקרים דומים, בהם נגרמו פגיעות קשות נפסקו עונשי פסילה במנעד רחב של אפשרויות הנע בין חודשי פסילה בודדים לשנים ארוכות, כאשר לחומרת הפגיעה בגוף תהיה השפעה ממשית על הענישה.

ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל שאוזכר לעיל נדון ערעורו של הנאשם, בעל ותק בנהיגה של כ-30 שנה, 12 שנה מהן כנהג אוטובוס, שהורשע בעבירות של אי-ציות לרמזור אדום, נהיגה רשלנית, גרימת נזק וחבלה של ממש.

המבקש חצה צומת באור אדום וגרם חבלות ממשיות לאם ולבתה בת ה-4. בין היתר נגרמו לאם דימום בראש, שברים מרובים בעצמות הפנים, שבר מרוסק בארובה הימנית עם חשש לפגיעה בעצב הראייה, שבר בסטרנום, שבר באגן וקרעים בפנים שהצריכו ניתוח. האם אושפזה בטיפול נמרץ, הונשמה והורדמה, ושחררה מבית החולים לאחר 50 יום. לבת ה-4 של המתלוננת, נגרמו דימום בגזע המוח וחולשה ביד שמאל ובכף רגל שמאל. כתוצאה מן התאונה החלה הבת להלך באופן לא יציב ולסבול מבעיות בדיבור. אף היא שוחררה מבית החולים לאחר 50 יום, ונזקקה להשגחה צמודה של מבוגר בכל שעות הערות.

העונש הסופי שהושת על הנאשם היה 3 חודשי מאסר בפועל ו-40 חודשי פסילה.

בעפ"ת (חיפה) 21727-08-14 שלמה אזולאי נגד מדינת ישראל נדון ערעור על עונש פסילה בן 36 חודשים שהוטל על הנאשם, נהג אוטובוס אשר לא הבחין בקלנועית שנסעה לפניו והתנגש בה. כתוצאה מהתאונה נפגעו באופן קשה שני נוסעי הקלנועית. השניים סבלו משברים רבים ובנוסף, לאחד מהם נגרמה פגיעה מוחית, כך שאינו מתקשר עם סביבתו. הנאשם נהג מקצועי כ-30 שנה.

בית משפט השלום ציין בגזר דינו: **"מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה, בנסיבות בהן נגרמת חבלה קשה, רב מערכתית, הינן הטלת עונשי מאסר בפועל שנעים בין מס' חודשי מאסר בעבודות שירות ועד לעונש מאסר בפועל ממושך יותר, לצד פסילה ממושכת ורכיבי ענישה נוספים לרבות פיצוי לקורבן העבירה"**

בית המשפט המחוזי הותיר את עונש הפסילה על כנו, תוך שהוא מציין:

"לטעמי, הפסיקה עליה הסתמך בית משפט קמא בקביעת מתחם הענישה, היא הפסיקה אשר ראוי ונכון להסתמך עליה, ואשר הערכאות השונות מרבות להסתמך עליה במקרים דומים, של גרימת חבלות חמורות."

בעפ"ת (ירושלים) 20490-03-14 מדינת ישראל נ' ויינגרטן דובר בפגיעה בהולך רגל שנגרמה על ידי נהג אמבולנס. בית המשפט המחוזי קיצר את עונש הפסילה אותו השית בית משפט שלום והעמידו על 8 חודשי פסילה, מנימוקים שאינם נוגעים לביצוע העבירה אלא להתנהגות החיובית של נהג האמבולנס, לתרומתו לחברה ולהיעדר מוחלט של עבר פלילי או תעבורתי.

בתד (פ"ת) 3556-06-11 מדינת ישראל נגד דוד ביטון תיק שעניינו תאונת דרכים שגרם נהג מונית בעקבות נהיגה רשלנית, ובה נגרמו חבלות של ממש. הנאשם נדון לפסילה בת 30 חודשים. הנאשם בן 50 שנה, בעל ותק רב בנהיגה, ולחובתו עבר פלילי ועבר תעבורתי מכבידים מאוד. בית המשפט פסק:

"...מתחם העונש ההולם הינו קנס בין מאות לאלפי שקלים, מאסר הנע בין ריצוי בפועל עד 8 חודשים (ראה רע"פ 2564/12 יחיאל קרני נגד מדינת ישראל) עד לריצוי בעבודות שירות (ראה עפ"ת 1471-01-08), הכל תלוי ברמת הרשלנות והחבלות. כמו כן, יש להטיל פסילה בפועל לתקופה הנעה בין חודשים עד שנים, מאסר על תנאי ופסילה על תנאי."

נוכח מידת הפגיעה בערך המוגן, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה והפסיקה הנוהגת, ראיתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע שבפני ביחס לרכיב הפסילה נע בין 18 ל- 40 חודשים.

העונש המתאים לנאשם

לצורך קביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

הנאשם בן 30 שנה, נשוי, אב ל-2 ילדים בגילאי 3 ושנה ומחצה, ותומך במשפחתו הרחבה.

הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו והודה בהזדמנות הראשונה. הנאשם נעדר עבר פלילי ולחובתו מספר עבירות תעבורה זניח בעבירות שאינן מן החמורות.

הלכה היא כי נדרשת רמת זהירות מוגברת מנהג מקצועי ובפרט מנהג רכב ציבורי, ביחס לדרך נהיגתו ובתי המשפט מצווים להחמיר עם נהגים מסוג זה. עם זאת, אין ספק שכל חודש פסילה שיוטל על נהג מקצועי, משמעו אובדן הכנסה ולא רק אי נוחות כפי שנגרם לאדם מן הציבור שהרכב מהווה עבורו כלי הגעה ממקום למקום.

כן נתתי דעתי לנטל הפרנסה המוטל על הנאשם בהיותו מפרנס עיקרי במשפחתו הגרעינית ובמשפחתו המורחבת.

בנסיבות הענין, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. שישה חודשי מאסר אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות כפי שהותווה על ידי הממונה על עבודות השירות.

הנאשם יתייצב ביום 1/2/15 לתחילת ריצוי עבודות השירות.

2. 4 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מהיום, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו עבירה של נהיגה בפסילה.

3. 36 חודשי פסילה בפועל אשר יחושבו מיום 30/10/2014 בקיזוז פסילה מנהלית בת 60 יום.

מורה על סיווג הפסילה באופן שבתום 24 חודשים מיום 30/10/2014 יוכל הנאשם לנהוג ברכב מדרגה B בלבד וזאת לאחר שיעמוד במבחנים ויקבל רישיון מתאים.

4. 12 חודשי פסילה וזאת על תנאי למשך 22 חודשים מהיום.

5. קנס כספי בסך 2,500 ₪ בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.7.15.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, 01 ינואר 2015, במעמד הנוכחים.